

[Ulla Worm.]

ind under loven, når det har offentlig interesse. Jeg forstår dog, at der her ikke er tale om de vacciner, der anvendes f. eks. i forbindelse med rejser til andre lande, hvad enten det drejer sig om erhverv eller turisme. Vi kan måske under udvalgsarbejdet nærmere drøfte, hvordan skellet ønskes sat, og om det overhovedet er rimeligt at have et sådant skel.

Ydelse efter loven skal behandles af direktoratet for ulykkesforsikring, og der skal gælde de samme regler som i loven om erstatning til tilskadekomne værnepligtige. I bemærkningerne til lovforslaget ses det, at de skadelidte ikke mere skal føre bevis for, om der er sket hændeligt uheld eller ej, men der ydes ikke erstatning for de meget almindelige kortvarige bivirkninger ved vaccinationer.

Loven skal træde i kraft ved bekendtgørelse i Lovtidende, og den skal anvendes på vaccinationsskader, der sikkert er konstateret efter lovens ikrafttræden. Men den skal også anvendes i tilfælde, der forekom, før loven blev gyldig, såfremt skaden anmeldes inden ét år efter, at loven er trådt i kraft. Jeg synes, at denne passus i lovforslaget er noget meget positivt, og det må føles som en håndsrækning fra samfundet til de mennesker, der vitterligt har ydet store ofre for samfundets skyld i den retning.

Jeg vil mene, at det ville være af endnu større værdi, hvis børn under 15 år også var omfattet af loven, hvad de ikke er efter forslagets § 5 med den begrundelse, at der for børn ikke har foreligget nogen indtægt, og at der kan ydes hjælp efter forsorgslovens §§ 70 og 73. Det er naturligvis rigtigt, og jeg vil slet ikke anfægte socialkontorenes eller de sociale udvalgs forståelse eller vilje til at hjælpe. Men for de ulykkesramte hjem kan belastningen være så stor, at det måtte være rimeligt, at disse forældre havde en anden ret end bare den at gå på socialkontoret.

Pengene kan naturligvis aldrig nogen sinde erstatte tabet af et menneskes førlighed eller af dets åndsevner, men de kan mildne og lette tilværelsen for det ramte barn og dets hjem, og skal vi se rent praktisk samfundsøkonomisk på det, ved vi jo, hvor meget det betyder, at patienten kan blive

i sit hjem i stedet for at optage den meget dyre institutionsplads. Vi ønsker alle at være med til at skabe et menneskevenligt samfund, og her må der da være en oplagt mulighed, så meget mere som forslaget antagelig kun vil komme til at koste staten ca. 240.000 kr. i merudgift maksimalt om året. Der kan næppe stilles sikre prognoser over, hvor mange af disse tilfælde der vil komme i fremtiden. De sagkyndige mener næppe, det bliver mange. Det skal dog erindres, at der både i Tyskland og i Amerika har været alvorlige ulykker i forbindelse med store offentlige vaccinationer.

Dette lovforslag viser statsens pligt og ansvar over for dem, der skulle kunne være trygge ved forebyggende foranstaltninger af denne art, men også trygge ved at have en ret, når det er påkrævet. Ved behandlingen af forslaget til folketingsbeslutning den 13. april 1967 her i dette høje ting udtalte forhenværende justitsminister Knud Thestrup ifølge Folketingstidende 1966-67, 2. samling, spalte 3454-55 efter at have anbefalet forslaget:

„men en af de ting, der skulle adskille vort samfund, vort retssamfund, fra den gamle kongelige enevælde, er jo netop det, at hos os har statsborgeren eller bør statsborgeren have en egentlig ret, hvor han tidligere var henvist til en nådesakt. Det er denne ret, vi også i det tilfælde her ønsker at få fastslået.“

Jeg mener ikke, at jeg på en bedre måde kan udtrykke den konservative folketingsgruppes holdning til en positiv udvalgsbehandling med undersøgelse af, om lovområdet i visse tilfælde kan udvides.

Brøndlund Nielsen: Den sag, dette lovforslag vedrører, er oprindelig taget op her i folketinget ved et spørgsmål i 1966 af min partifælle, det daværende medlem P. E. Eriksen. Dernæst fremsatte det radikale venstre, de konservative og venstre i 1967 forslag til folketingsbeslutning om en lovgivning som den, der nu foreligger forslag om. I begge tilfælde var den socialdemokratiske indenrigsminister afvisende, idet ministeren dog var velvillig over for en nærmere undersøgelse af spørgsmålet. En sådan undersøgelse blev sat i gang under VKR-regeringen, og dens indenrigsminister kunne i sommer bebude denne lovgivning. Vi er